

[Henry Christensen.]

et andet sted. Man må nødvendigvis begynde dér, hvor man forsøger at starte med at afpasse den samlede statsfinansielle ramme til den samlede samfundsøkonomi. Man må lægge en samlet udgiftsramme, som vi gang på gang har foreslået det, som udgangspunkt for tilvejebringelsen af statens udgiftsbudget, og denne udgiftsramme må afpasses til den samfundsøkonomiske situation, produktionsudviklingen og de øvrige økonomiske faktorer. Denne statsfinansielle ramme må tilvejebringes på grundlag af en vurdering af, hvad man kunne kalde et nationalbudget, og lægges til grund for de offentlige udgifter, der så må afpasses herefter.

Jeg har til min glæde læst i et københavnsk formiddagsblad, at en tidligere finans- og oven i købet statsminister, Viggo Kampmann, har givet udtryk for synspunkter, der minsandten minder om de synspunkter, vi har talt så længe om i venstre. Tænk, om de dog en dag også kunne gøre indtryk på nuværende socialdemokratiske ministre og ikke bare på forhenværende.

Se, at benytte en rammeøkonomi på denne måde skal også nok fremme effektiviseringen i løsningen af de offentlige opgaver og den offentlige forvaltning, det vil jeg ikke være i tvivl om. En ansvarlig samfundsøkonomi bør derfor tilrettelægges med disse synspunkter som udgangspunkt, og det vil venstre fortsat arbejde for.

Må jeg i øvrigt benytte lejligheden til at sige til finansministeren og økonomiministerens, at man i dette folketingsår bør behandle folketinget så ordentligt, at man sørger for, at Den økonomiske Årsoversigt, der bør være et vigtigt led i folketingets grundlag for vurdering af disse ting, fremkommer så tidligt i det nye kalenderår, at den kan danne grundlag for folketingets overvejelser, og ikke fremkommer så sent, at den ikke har nogen mulighed for at blive af betydning for os. Må jeg bede om, at finansministeren giver os et konkret tilsagn herom.

Hvis jeg skal konkludere synspunkterne omkring den nye udskrivningslov, må jeg sige, at den efter vor opfattelse simpelt hen ikke har motivering i gennemførelsen af momsens, den er ikke et modstykke til

momsen. Den har derimod en motivering i noget andet, naturligvis til dels i skattefradragreglens afskaffelse, men først og fremmest i det finanslovforslag og den stigning i statsudgifterne på i alt 3 milliarder kr., som vi forstår finansministeren vil foreslå om kort tid. Hvad det er for udgiftsstigninger, ved folketinget på nuværende tidspunkt jo ikke noget konkret og afgørende om. At tage stilling til betaling af en regning, når man ikke ved, hvad det er en regning for, kan man naturligvis ikke inlade sig på. Derimod kan man på nuværende tidspunkt måske gøre en slags status over den skattepolitiske situation under reformforhandlingerne, en status over aktiv- og passivposterne for den såkaldte skattereform, og jeg må måske have lov til at sige, at der står faktisk temmelig mange poster på passivsiden.

For det første: den mest sikre og største passivpost er jo momsens, lagt på borgernes mest nødvendige forbrug.

For det andet: det forventede aktiv som modstykke hertil var en tilsvarende lettelse af indkomstskatterne, men den er blevet væk. Skal vi postere denne post som en post, der må afskrives som en uerholdelig fordring på finansministeren?

For det tredje: finansministeren har endnu ikke kunnet forme rimelige overgangsregler og står med en problematisk advarsel til befolkningen af 13. december sidste år mod forudbetaling af skat, en advarsel, jeg har forstået finansministeren dog ikke selv rettede sig efter.

For det fjerde: finansministeren har endnu ikke fremsat forslag til overgangsregler til det såkaldte skattefri år, der begynder den 1. januar 1968, altså om mindre end 2 måneder.

For det femte: vi savner fremdeles regeringens forslag til sambeskatningens ophævelse.

For det sjette: betydningsfulde opsparringsordninger er likvideret, og vi hørte under det forrige punkt på dagsordenen regeringens modvilje til at være med til et arbejde for at få dem genindført.

For det syvende: regeringen har gennemført en erhvervsjendtlig forringelse af afskrivningsreglerne.

For det ottende: usikkerheden om det administrativt forsvarlige ved kildeskattens